

СОБАКИ ПРИНОСЯТЬ ШАСТЯ



© Ute Ville

Брюс Кемерон завжди мріяв стати письменником: свій перший «роман» на 26 сторінок він написав у початковій школі, а вже в шістнадцять надрукував оповідання в місцевій газеті. Відтоді щодня прокидався на світанку, аби писати. І досяг небувалого успіху! Зараз він автор найуспішнішої серії романів про пригоди чотирилапих улюбленців. Ці історії вже не один рік тримаються у списках бестселерів «USA Today», «The New York Times» та «Publishers Weekly».

Навряд чи проблеми, що навалилися на родину Госсів, є унікальними. Найстарший член сім'ї, лідусь Сандер — у депресії, бо не може змиритися зі смертю дружини. Мати сімейства Джуліана важко переживає «декретну ізоляцію», сумує за своєю адвокатською кар'єрою і мріє про повернення на роботу. Тільки це не так просто — на ній будинок, троє дітей і весь родинний побут. Її чоловік Гантер постійно пропадає в офісі, сподіваючись на підвищення. Донька Елла переживає підліткову кризу, а близнюки Гаррет і Юен доводять усіх своїми дитячими витівками. Добробут Госсів тріщить по швах... І коли одного дня Елла приходить додому з маленьким пуценям на руках, постає питання: чим чотирилапа несподіванка стане для кожного з них? Ще однією проблемою чи маленьким куллатим дивом, що об'єднає родину? На Різдво може статися що завгодно...

bookclub.ua

ISBN 978-617-12-9150-8



ІДЕАЛЬНЕ РІЗДВО ДЛЯ СОБАКИ
Брюс Кемерон

Брюс Кемерон

ІДЕАЛЬНЕ РІЗДВО ДЛЯ СОБАКИ



Книжка, що повертає віру в добро

КСД



Книжка, що повертає віру в добро

W. Bruce Cameron

A DOG'S
PERFECT
CHRISTMAS

A Novel

Брюс Кемерон

ІДЕАЛЬНЕ
РІЗДВО
ДЛЯ СОБАКИ

Роман

ХАРКІВ **КСД**
2021

УДК 821.111(73)
К35

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Cameron W. B. A Dog's Perfect Christmas : A Novel /
W. Bruce Cameron. — New York : Forge, 2020. — 288 p.

Переклад з англійської Юлії Підгорної

Дизайнер обкладинки Анастасія Попова

ISBN 978-617-12-9150-8
ISBN 978-1-250-16358-5 (англ.)

© W. Bruce Cameron, 2020
© Depositphotos.com / feedough, об-
кладинка, 2021
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейно-
го Дозвілля», видання україн-
ською мовою, 2021
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейно-
го Дозвілля», переклад і художнє
оформлення, 2021

Для Елоїз, Гаррета і Юена

Розділ I

Сандер розплющив очі і прислухався до свого тіла — чи, бува, не зникли його звичні болі? Ні, все на місці — біль у шістдесятисемирічних колінах, що його подарувала чоловікові робота укладача килимового покриття, на якій він працював під час навчання в університеті. Біль у вражених артритом пальцях. Біль у попереку, який посилювався, коли він щось підіймав, коли чхав, коли ворухився чи, навпаки, не ворухився.

Ніхто не казав йому, що старість — це *так боляче*.

Сандер повернув голову і на якусь мить дозволив собі повірити, що купа подушок на іншому боці матраца — це силует його дружини, яка мирно дрімає. Жива і здорова. Але він надто довго вдивлявся в обриси, і його накрила хвиля ще одного звичного болю, сильнішого за решту. Барбара померла понад два роки тому.

Чоловік устав і пройшов до ванної кімнати, де, як йому інколи здавалося, він проводив більше часу, ніж у ліжку. Коли ж, шаркаючи, повернувся до спальні, щось по-новому кольнуло його зсередини, і чоловік сів на краєчок матраца, насуплено масажуючи груди над серцем.

— Це щось новеньке, — пробурмотів він.

Його пес Вінстед заворушився на підлозі, почувши голос Сандера. Собака підняв голову і втупився у передранкову темінь.

— Коле, наче гострим ножем, — поскаржився чоловік псові.

Мабуть, щось у Сандеровому тоні стривожило Вінстед, бо він повівся трохи незвично для вже дорослого, дев'ятирічного вовкодава, коли підвівся, підійшов до хазяїна й поклав голову йому на стегно. Чоловік нахилився і лагідно почухав собаку за вухом, а Вінстед влячно притулився до його руки.

— Хороший хлопчик, — прошепотів Сандер, затим глибоко вдихнув і задумливо видихнув. — Господи, як же я сумую за нею. — Він глянув на купу подушок.

Запала довга тиша, у якій було чутно тільки приглушене гудіння радіоприймача на столику біля ліжка.

— Я б усе зробив так само, — нарешті промовив Сандер до свого пса. — Вона мусила лишатися вдома, і вона померла в нашому ліжку, як і хотіла. Я ніколи не розказував їй про те, скільки він коштував, цей домашній догляд, чи про те, що я одразу продам будинок, коли її не стане. Вона ніколи б цього не дозволила. — Він переключився на друге вухо собаки, і Вінстед підставив під чухання інший бік голови. — Я не міг дозволити їй померти в лікарняній палаті.

За якийсь час Сандер насилу підвівся з ліжка й сів у свій великий реклайнер¹ — один із небагатьох предметів, які він забрав із собою, переїхавши жити до синові родини. Чоловік приклав руку до грудей і почав робити глибокі вдихи, намагаючись з'ясувати причину болю. Вінстед повернувся до своєї собачої лежанки й зі стогоном на неї завалився.

— Що ж, — уголос промовив Сандер. — Мабуть, це воно.

Нічого не розуміючи, Вінстед стукнув разок хвостом по підлозі.

¹ Крісло з відкидною спинкою та підйомним підніжком. — Тут і далі прим. пер.

* * *

Відчиняючи вранці двері до дідусевої кімнати, Елла відчувала, як її серце гучно калатає у грудях. Спочатку вона легенько постукала, але дідусь не відповів, і дівчина злякалася, що це сталося, — він помер уночі, — і вона побачить це першою.

Серед усіх переживань, які шаленіли й дебоширили в її організмі, відколи їй виповнилося тринадцять, — страх, тривога, апатія, лють — це було найгірше. Цей... *жах*. Найгірший і найчастіший з її гостей. Вона відчувала його стосовно всього: школи, свого одягу, друзів — усього.

Одна з її вчительок сказала їй, що гормони, які раптом вирішили атакувати організм господаря, — річ цілком нормальна. Це ніби емоційні американські гірки — катаєшся собі з вітерцем і час від часу зупиняєшся, щоб з'їсти хот-дог чи цукрову вату. Але Елла почувалася інакше. Якби вона й справді застрягла в пекельному парку розваг у котромусь із божевільних світів, то це були б не американські гірки, а карусель. Карусель, на якій вона крутилася б знову й знову, без упину обертаючись по одному й тому ж колу, але щоразу на іншій конячці.

У руках Елла тримала тацю з чашкою кави, ідеально підсмаженою яечнею, тостами та курячою сосискою. Це те, що її дідусь Сандер їв кожнісінького ранку свого життя у цьому будинку і що йому щоранку приносила Елла, у такі моменти почувуючись служницею (і це у власному домі!). За примхою кухаря змінювалося лише м'ясо до сніданку. Сосиска виглядала огидно.

Щоразу, стукаючи й відчиняючи ці двері, дівчина відчувала страх. Цього ранку дідусь Сандер, зі своєю жовтуватою шкірою і ріденьким волоссям, яке вже довгенько не бачило гребінця, сидів, обм'якнувши, у своєму кріслі. Еллі

здавалося, що землисте обличчя діда зливається з кольором його волосся, яке, своєю чергою, зливалося з кольором губ, а ті — з його зубами.

Вона знала, що повинна любити його, бо він її дідусь, але здебільшого не могла.

А тепер страх став усепоглинаючим, бо дід не ворушився. До того ж його очі були напіврозплющені — *бррр!* — наче він помер, не встигнувши стулити повіки. Елла стояла абсолютно нерухомо, роздумуючи, чи це він, той самий ранок, про неминучість якого вона знала завжди. Дівчина глянула на Вінстеда. Пес не ворушився і, схоже, не дихав теж.

Можливо, вони обидва мертві. А можливо, це Елла мертва.

Та хіба це було б аж так погано? Якщо вона помре, їй не доведеться ходити до школи й давати раду усьому цьому нестерпному, болісному тиску восьмого класу. Не доведеться знову терпіти ці приниження. Вона б піднялася на небо, тримаючи в руках тачку з ячнею, як офіру янголам, і вони б повернули її назад, до шостого класу, де вона була посправжньому щаслива, коли всі друзі її обожнювали, а її хлопець подарував їй валентинку з шоколадним серцем, перш ніж вони порвали з ним на віки вічні.

Елла почула гуркіт, з яким Санта-Клаус міг би загриміти з даху, — це коридором неслися її брати. За лічені секунди близнята або пролетять повз відчинені двері, або звернуть, щоб здійснити набіг на дідуса. Вони завжди так робили, завжди прокидалися водночас, ніби розбуджені ударом однієї блискавки.

Сьогодні вони обрали спальню Сандера. Гаррет і Юен, трирічні однойцеві близнята, перетворювали забіг до кімнати на перегони на виживання.

Коли Гаррет стрибнув на коліна Сандеру, усі чотири кінцівки діда засмикалися, наче від удару електрошоке-ром. За ним здригнувся і Вінстед.

Елла сприйняла це як знак, що старий живий.

— Ти котре з двох? — У голосі дідуся Сандера насправді не вчувалося жодної нотки зацікавленості.

— Це Гаррет, — нагадала йому Елла, ставлячи їжу на столик біля крісла.

— Добий лано оцю каку! — крикнув Гаррет.

Сандер насупився.

— Він каже «добрий ранок, дідуся» і хоче, щоб ти почитав йому казку, — пояснила Елла.

Юен схопив собачу іграшку — червоний гумовий м'ячик, — завершав: «Вінсі!» і, щосили замахнувшись своєю маленькою ручкою, навмання кинув його. М'ячик збив фотографію у рамці, як у одній з тих ярмаркових забав, коли треба поцілити у предмети на планці, а тоді відскочив і глухо приземлився посеред дідусявого ліжка. Вінстед тільки пересмикнув вухом, мовляв, за інших обставин його неодмінно зацікавили б такі бруталні дії з предметом, який був усе-таки його, Вінстеда, іграшкою.

Уже не вперше Елла замислилася про колір цього м'ячика. У школі вона дізналася, що собаки взагалі не розрізняють барв. Здавалося, це якийсь злий жарт над псом, так само, як і те, що вона змушена жити в цьому домі, з цими батьками та цими братами, поратися по господарству й ходити до школи, хоч вона цього ніколи не просила (як, власне, і не просила народжувати її на цей світ).

— Ну все, Гаррете, ходи собі, — наказав дідуся.

Елла самовдоволено всміхнулася. Наче це було так легко. Наче близнята не ввірвалися у їхнє життя, ніби мані-яки з сокирами до будиночка мирних фермерів.

— Гаразд, хлопці, вас чекає сніданок, — запропонувала вона.

Близнята таки забралися, але не тому, що їм сказали, — вони ніколи не робили того, що їм кажуть, — а тому, що слово «сніданок» нагадало їм про їжу, якою можна покидатися один в одного. Хлопці помчали геть, проте Елла на мить затрималася. Як зобов'язав її батько, вона спитала дідуся, чи йому щось потрібно.

Дідусь похмуро розглядав тарілку поруч із кріслом.

— Здається, сьогодні у мене немає апетиту, — зізнався він. Приблизно те саме Сандер казав шоранку, тож Елла не відповіла.

Господи, як же вона ненавиділа тут жити!

— Гаразд, бувай, — промовила вона після гнітючої паузи.

Карусель. Те саме місце, ті самі люди, та сама розмова. Конячка страху скинула з себе дівчину, коли дідусь розплющив очі, і тепер Елла їхала на похмурому конику апатії. Далі буде сніданок, потім школа, і тоді знову по колу. Все це якесь безглуздя.

Аромат сосисок, який витав у повітрі, був настільки приємно насиченим, що підняв Вінстеда з лежанки й потягнув його на інший бік кімнати. Він сів, щосили намагаючись прибрати вигляду хорошого пса й зосереджено дивлячись на свою людину, яка чомусь не поспішала пригошати його шматочками їжі. Вінстед умів ловити зубами смаколики, які йому кидали, — це була його суперздібність.

Про свою людину він завжди думав, як про «Татка». Так його навчили, коли він ще був цуценям. «Йди до татка! Ходи до матусі! Поцілуй татка!»

Не зводячи з Татка впертого погляду, Вінстед змусив того підвести очі. Пес затремтів від хвилювання: тепер із ним точно поділяться цією спокусливою їжею.

Татко підняв виделку.

Так!

Він розрізав м'ясо, випускаючи лавину смачних запахів, які злетіли з його тарілки, наче згряя птахів.

Так!

Чоловік усміхнувся до Вінстеда.

— Що, хочеш шматочок?

Час продемонструвати черговий трюк. Пес опустився на підлогу в найшляхетнішій зі своїх поз, яка, поза всяким сумнівом, гарантувала йому шматок сосиски в найближчому майбутньому.

Так!

Вінстед схопив м'ясо в повітрі й проковтнув його так швидко, що навіть не встиг посмакувати. Тому він знову підвів погляд, чекаючи виклику на біс.

— Іноді мені здається, що ти єдиний, хто любить мене, Вінстед, — прошепотів Татко.

Щось у голосі старого, у його незрозумілих словах відволікло Вінстеда від його маніакальної зацикленості на сосисці. Останнім часом він так часто чув цю інтонацію... Притиснувшись до Таткової ноги, Вінстед зчитував настрої хазяїна за рухами його руки, що гладила пса по голові. Сум. Татко був сумний, і здавалося, Вінстед нічого не міг з цим удіяти, хай яким хорошим псом він намагався бути.

* * *

Джуліана мовчки дивилася, як Юен із диявольським виразом обличчя розглядає свою пластикову виделку. Вона

точно розуміла, що відбувається: її син встановлює зв'язок між м'якими зубцями свого столового прибору для поїдання сніданку та якоюсь частиною тіла свого брата. За мить Юен розвернеться до свого близнюка і штрикне його кулись. Постраждають здебільшого барабанні перетинки Джуліани, коли Гаррет на знак протесту спершу завіє, а тоді перейде до етапу загострення конфлікту, заїхавши тарілкою з їжею в обличчя Юену.

— Юене, — попередила Джуліана, — навіть не думай робити тією виделкою щось, окрім того, щоб класти шматки яєчні собі до рота.

Юен змінився на обличчі й відверто вражено глянув на маму. *Як вона дізналася?*

Гаррет тим часом намагався перетворити яєчню на своїй тарілці на стегозавра.

— Гаррете, припини гратися сніданком і їж, — наказала Джуліана.

Прикидаючись глухим, Гаррет зосереджено продовжував бавитися яєчнею, зловісно поглядаючи на брата.

— Цікаво, що буде, — безтурботно промовила Джуліана вголос сама до себе, — якщо я просто відступлю вбік і не заважатиму їм повбивати один одного?

Чи стане вона тоді співучасницею злочину? Звідки вона могла знати? Та й яка була б з неї мати, якби вона всерйоз підозрювала, що її сини виношують такі вбивчі задуми один проти одного?

Ти можеш прикинутися божевільною, — порадив жінці її внутрішній адвокат. Люди, які розмовляють самі до себе, — божевільні, чи не так? Відколи вони з чоловіком стали батьками, Джуліана частенько теревенила сама з собою. Мабуть, через відчайдушне бажання поговорити хоч з кимось дорослим.

Вона зітхнула. Кілька днів тому вона застала дітей за тим, як Юен допомагає Гаррету видертися на кухонний стіл, щоб витягнути великий ніж з дерев'яної підставки. Коли вона їх відчитувала, обоє несамовито реготали. Цікаво, чи так само охоче Юен братиме участь у процесі власного патрання. Чи, може, річ була не в цьому. Можливо, брати планували вбити батьків, сісти в сімейне авто і поїхати на південь із Траверс-Сіті до Маямі-Біч на весняні канікули.

— Доброго ранку, Елло, — привіталася Джуліана з донькою, коли та, шаркаючи, зайшла на кухню. Як і всі дівчата її віку, Елла досконало опанувала мистецтво ходити, не відриваючи ніг від підлоги. «Економить енергію для наступної підліткової істерики», — припустила Джуліана.

Елла мовчки сіла за стіл і почала методичне колупання виделкою в яєчні. Презирливо глянувши на сосиску, дівчина відсунула її на край тарілки. Зараз вона проходила через фазу вегетаріанства, але робила виняток для яєць, молочних продуктів і стейків.

— Отже, Елло, — почала Джуліана.

Елла підвела холодний погляд і з кислим виразом обвела Джуліану очима з ніг до голови. Дівчина роздивлялася материне тіло, затримуючись на післяпологовій «оркестровій ямі з балконом», як любила казати мама Джуліани, і, вочевидь, знаходила недоліки в усьому, що бачила. Якщо чесно, сьогодні вранці Джуліана дивилася на себе так само — критично оцінюючи у дзеркалі те, що сталося з її колись підтягнутою фігурою після того, як близнята підірвали її тіло зсередини, а потім завантажили її щоденний графік настільки, що вона вже три роки не була у спортзалі. Раніше Джуліана ходила на пляж у бікіні. Потім у суцільному купальнику. Наступного разу вона, мабуть, одягне

спортивний костюм. То це воно? Це тому Елла дивилася на неї з такою відразою?

Джуліана вирішила не звертати уваги на презирство доньки.

— У мене є новини.

Елла повернулася до яєчні, демонструючи всю глибину своєї байдужості, а Юен спробував ударити брата своєю чашкою-непроливайкою. Втім, Гаррет навіть погляду не підвів від свого динозаврячого проєкту на матеріалі ранкової яєчні.

— Хлопці, припиніть, — автоматично озвалася Джуліана. Вона так часто вимовляла цю фразу, що її вже можна було писати на футболці, наліпці на бампері автівки або й власному надгробку. — Елло, тобі не цікаво, що за новини? — підштовхнула вона доньку до відповіді, бо вираз на Елліному обличчі був настільки порожній, що не було ясно, чи розуміє вона взагалі мову, якою до неї звертається її мати.

Гаррет розтросив голову яєчного стегозавра, вдаривши по ній кулаком і забризкавши себе і брата яйцями.

— Звісно, — неохоче промовила Елла.

— Уранці повідомлення про це з'явилося на батьківському порталі: шкоду від потопу в роздягальні дівчат усунено. Тож не забудь сьогодні взяти спортивну форму. Уроки фізкультури повертаються.

Елла давно опанувала мертвий погляд, у якому не лишилося нічого від колись радісної маленької дівчинки, хоча Джуліана гаряче молилася, щоб та досі жила десь у глибині душі її доньки. Жінка думала, що Еллі подобається фізкультура, — а кому ні? — тож не очікувала від неї якоїсь особливої реакції.

Та Елла натомість хитнулася на стільці, вирячила очі й шоковано хапнула повітря.

— Ні! — заволатала вона. — Ні. Я не можу. Ні. Не можу. Ні.

Джуліана збентежилася.

— Що значить «ти не можеш»? Не можеш що?

— Це означає, що я не можу! — скрикнула дівчина, зірвавшись на ноги. — У цій родині до мене нікому немає діла. Це найгірший день у моєму житті!

Елла вибігла з кімнати, наче переслідувана вампірами, а її рот застиг у беззвучному крику. Джуліана спокійно налила собі чашку кави. Очевидно, з Еллою відбувається щось важливе, і це щось пов'язане з уроками фізкультури.

Цікаво, що б це могло бути.

Розділ 2

Джуліана саме була зайнята тим, що ретельно витирала сніданок Гаррета з обличчя Юена, коли на кухню зайшов її чоловік Гантер.

— Шойно проминув твою дочку в коридорі, — проголосив він.

— *Мою* дочку, — повторила Джуліана, даючи йому зрозуміти, що повз неї не проминув зміст його слів. Вона підійшла до плити й почала збирати йому сніданок, поки він наливав собі каву. З того, як чорна рідина вихлюпнула з чашки й на стільницю, було помітне його занепокоєння.

— На ній більше косметики, ніж на учасниці конкурсу краси, — палко заявив Гантер, і його повідомлення було очевидне: *Ти мати. Роби щось. Борися з пубертатом.*

— Це краще витерти губкою, — сказала йому Джуліана.

Гантер розгублено подивився у відповідь — хіба вони про це говорили?

Джуліана кивнула на калюжу.

— Оцю пляму на стільниці, — люб'язно пояснила вона.

— Ми не можемо дозволити їй піти до школи в такому вигляді, — наполягав на своєму Гантер. — Її виженуть. Нас звинуватять у створенні загрози для суспільства.

— Ні, не виженуть, — відповіла Джуліана. Вона залишила спроби начисто витерти обличчя Гаррета й відпустила його. Хлопчик рвонув до брата продовжувати ламати те, що вони почали вранці. — Це лише блиск для губ.

— У неї чорнющі очі. І на щоках не видно веснянок. Вона замазала їх якоюсь... якоюсь *мазюкалкою*.

— Усі дівчата в її класі так ходять, Гантере. Цим вони і займаються: фарбуються цілими днями.

— Тоді як вони відтирають свої обличчя? — вимогливо запитав Гантер. — Дротяною губкою? Піскоструєм? Не думаю, що те, що «всі інші дівчата так ходять», може стати за виправдання.

— Ти говориш мовою ультиматумів, — зауважила Джуліана.

Гантер уперто виставив підборіддя.

— Хочеш розрубати гордіїв вузол, — продовжила вона. — Повернутися зі щитом або на щиті.

Він розвів руками.

— Ти про що?

Джуліана з поблажливим виразом поставила перед чоловіком його сніданок.

— Я навчилася вступати лише у бійки, в яких можу виграти, Гантере, а в решті випадків просто пускати справи на самоплив. Елла не завжди так густо фарбуватиметься, повір мені. Просто зараз вона хоче мати такий вигляд, як усі дівчата в її класі. Коли ж піде до старшої школи й побачить доросліших дівчат, то захоче мати такий вигляд, як *вони*.

Він зітхнув.

— Я просто сумую за нашою маленькою дівчинкою. Чи не існує якоїсь пігулки, яку ми могли б їй дати, щоб вона знову стала такою, як була? — Вочевидь, Гантер хотів пожартувати, але його обличчя відображало непідробне збен-теження тим, що дитя у капцях-кроленятах, яке раніше заповзало до нього на коліна, аби послухати казку, тепер поводитьсь так, наче усе в її батькові обпікає її кислотою.

— Якщо тобі від цього стане легше, до мене вона ставиться ще гірше, — повідомила чоловікові Джуліана. — Ти хоч можеш утекти на роботу, тоді як я застрягла тут із близнятами, і коли Елла повертається додому... — Слова застрягли їй у горлі. Вона не хотіла починати з *такого*.
Не зараз.

* * *

Елла стояла у своїй кімнаті, трохи нахилившись уперед, і дивилася на своє обличчя у дзеркалі. Кожнісінька деталь на ньому була їй огидна. Вона успадкувала бразильські риси своєї матері, але без додаткового меланіну, у поєднанні з яким усе це мало б хоч якийсь сенс. Натомість, унаслідок якогось збоченого жарту Господа-Бога, її шкіра була забарвлена в той блідий і нудний відтінок ванілі, який предки її батька привезли з собою, припливши на човнах з якоїсь глушини, де всі мали однаково гидкий вигляд.

Її відраза стосувалася й усього нижче шиї. *Особливо* нижче шиї. Елла оцінила всі свої вади, усі нестерпності свого найгіршого у світі тіла і з огидою відвернулася. Сьогодні вранці вона була прикро вражена, коли дивилася на свою матір, яка, попри народження трьох дітей, досі лишалася стрункою і сексуальною, чим змушувала Еллу почуватися моржихою у порівнянні із супермоделлю у ранковому шоу. Але ж її мама *стара*. Це так несправедливо.

На комоді під дзеркалом стояли Елліні нагороди зі спортивних танців на льоду, якими вона займалася з семи років. У п'ятому класі вона брала участь у змаганнях разом з іншими дівчатами їхнього округу й *перемогла*. Батько Елли скандував її ім'я і свистів, коли їй вручали приз. Але потім усі інші учасниці отримали такі самі нагороди, і старанність та цілеспрямованість втратили будь-який сенс.

Елла потягнулася за тьмяно-коричневим мішкуватим светром, який був утіленням її стилю ще з літніх канікул. Безформна річ огортала її невиразними складками, саме так, як вона хотіла. Ніхто не побачить нічого нижче її плечей і вище стегон.

Не вперше за цей тиждень чи навіть за цей ранок Елла глянула на фотоколаж у рамці, який рік тому замінив її плакат з єдинорогом. Це був подарунок на день народження від її найкращої подруги — на всіх фотографіях була лише їхня парочка, Брітні та Елла. Здебільшого це були селфі, на яких дівчата всміхалися, сміялися і були щасливі.

Брітні. Вона була центром у сесвіту Елли. Найбільші серед усіх людей на планеті карі очі, ідеальна усмішка, потік білявого волосся, що спадає на плечі. Батьки Брітні були очевидним уособленням слова «середньостатистичний», проте їхня донька могла змусити людей замовкнути, тільки зайшовши до кімнати. І це їй лише *тринадцять*. Але Брітні любила Еллу, а Елла любила її, і дівчата були нерозлучні. Брітні була єдиною причиною, чому Елла досі жила на світі.

Вона знову повернулася до дзеркала.

— Фу, — промовила дівчина, красномовно підсумовуючи своє ставлення до всього цього. Як їй пережити урок фізкультури?

Цілковита катастрофа.

* * *

Крекчучи від натуги, бо річ була справді важка, Сандер зняв із полиці шафи у ванній кімнаті урну. Він тримав її так високо, аби близнята не змогли дістати її і розсипати прах їхньої бабусі по всій вітальні.

Сьогодні вранці Барбара повністю захопила його думки — мабуть, через нічний біль у грудях, який змусив чоловіка повірити, що у нього серцевий напад, — подія, до якої він ставився дещо неоднозначно. Сандер поставив урну на туалетний столик і з іронією подивився на її яскраве бірюзове оздоблення. Його дружина обожнювала прикраси в південноамериканському стилі й була б задоволена, але вона перебувала всередині, а він назовні, з відразую відзначаючи, як яскравий колір надає життєрадісного настрою предмету з таким похмурым призначенням. Коли кремують Сандера, то, мабуть, покладуть його прах до глухої металевої коробки, тому що вона символізувала те, ким він став, після того як згасло світло його життя.

— Скоро побачимося, кохана, — прошепотів Сандер і затамував подих, немовби в очікуванні відповіді, але почув лише звук, із яким Вінстед чухав вухо.

* * *

Джуліана співчутливо дивилася, як стрес Гантера потріскував у ньому, наче електричний струм, змушуючи того нервово шматувати свою яєчню.

— Це найважливіша зустріч у моєї кар'єрі, — схвильовано промовив він. — Ми з місіс О'Браян уже трохи говорили про нову реконструкцію, але тепер їй потрібен повний звіт. Зараз. Коли ми вже майже на низькому старті.

Джуліана обвела очима свого чоловіка.

— І ти збираєшся піти у цьому? — ласкаво промовила вона.

Стривожений Гантер різко підняв голову.

— Га? Ти про що?

Джуліана лагідно всміхнулася.

— Як на мене, ця краватка не зовсім пасує до цієї сорочки, — промовила вона. — Якщо ти не проти, я оберу для тебе щось інше.

— Ти не бачила, куди я поставив свою каву? — спитав Гантер.

Джуліана підійшла до кухонного столика, узяла чашку, що стояла на ньому, і принесла її чоловікові. Потім жінка глибоко вдихнула, збираючись із силами.

— І не забудь, що ми сьогодні разом обідаємо.

Що ж, очевидно, що він таки забув. Гантер вражено подивився на дружину.

— Дідько.

Джуліана похитала головою.

— Ми давно запланували цей ланч, Гантере, — докірливо промовила вона. — Нам треба поговорити. Це важливо.

Він підвівся, узяв свою тарілку й відніс до мийки на іншому боці кухні, щоб домашні феї поклали її потім до посудомийної машини.

— Знаю, — погодився чоловік, хоча було очевидно, що він *не* знав, гадки не мав, про що вона хоче поговорити, — якби ж не сьогоднішня нарада щодо початку реконструкції. Це дуже важливо, люба.

— Знаю, — відповіла вона. Вони часто казали це одне одному, та чи *знали* вони насправді?

Гантер заклопотано поставив свою чашку на кухонний стіл і вийшов з кімнати. Джуліана терпляче чекала. За хвилину чи дві він сунув голову назад на кухню.

— Я не залишав тут свою каву?

Джуліана мовчки вручила чоловікові чашку й розвернулася, щоб поставити його тарілку до посудомийної машини. Жінка глибоко й важко зітхнула. Вона готувалася до цього ланчу так, як колись готувалася до судового засідання. Утім, попри свої репетиції, відчувала, що її переповнюють сумніви.

— І як я йому скажу? — спитала вона себе вголос.

* * *

Близнята сиділи у своїх автокріслах, хвицяючи ногами й белькочучи щось один до одного. Джуліана глянула на літей у дзеркало заднього огляду. Елла похмуро дивилася у вікно або лише вдавала похмурість. Гаррет не міг дотягнутися до брата своїм крихітним кулачком, тож кинув шматок печива.

Юен щось нерозбірливо зауважив, і близнята зайшлися сміхом.

— Що він сказав? — звернулася Джуліана до доньки за перекладом.

— Що Гаррет шойно обмочив штани, — відповіла Елла. Знову пронизливий регіт.

— І? Це правда? — спитала Джуліана.

— Цього я нізащо не перевірятиму, — усміхнувшись, промовила Елла.

Джуліана здивувалася, як її донька в одну мить може перетворюватися зі злої відьми на нормальну людську істоту. Втім, вона вирішила промовчати, боячись, що Елла знову повернеться до свого звичного, далекого від нормального, стану.

Дотримуючись визначеного розкладу, спершу Джуліана завезла до школи Еллу. Донька зсугулено вийшла з машини

й незграбною ходою рушила до невеликої настороженої зграйки підліток, які жваво щибетали на майданчику перед будівлею.

— І оце люди, — пробурмотіла Джуліана, — яким моя донька відає перевагу над власною родиною.

Лідеркою групи була найкраща подруга Елли ще з першого класу: Брітні. Джуліана ніколи не довіряла їй, з самого першого дня, відколи родина Брітні поселилася по сусідству у їхньому старому районі. Коли Джуліана з Гантером купили новий будинок, жінка сподівалася, що донька заведе нових друзів, але Елла не бачила нікого, крім Брітні.

Колесо мінівена зі звуком артилерійського вибуху втрапило у вибоїну, аж близнюки замовкли з переляку. Джуліана чекала на скреготливий звук спускання пробитої шини. Не дочекалася, але відтепер зберігала особливу пильність. Вона вихоплювала поглядом мертву рослинність, характерну для Мічигану наприкінці листопада; мружилась на низькі хмари, що стрімко пливали в небі, терпляче чекаючи на світлофорі. Влітку затори на цьому перехресті тягнулися на чверть милі, але, щойно з дерев обсіпалося осіннє листя, усі, у кого були гроші та здоровий глузд, покинули штат.

Наступна зупинка: дитячий садочок. Джуліана припаркувала автівку і з натугою витягнула синів з їхніх автокрісел.

— Готові вчитися? — співуче протягнула вона, тримаючи хлопців за руки й ведучи їх до будівлі. Були дні, коли малюки вигинали спину дугою і верещали так, наче вона конвоювала їх в Алькатрас¹. А були й такі, як сьогодні, коли брати, вирвавши руки з маминих долонь, одразу чкурнули до групи хлопців, які лупцювали один одного поліпропіленовими кажанами.

¹ Федеральна в'язниця суворого режиму в Каліфорнії.

Нарешті Джуліана була вільна. Радісно скеровуючи свій мінівен до крамниці, вона всміхнулася.

— А тепер час розслабитися і отримати задоволення: ідемо в «Таргет»¹, — без жодної іронії промовила вона сама до себе.

На відеоекрані автівки висвітився вхідний дзвінок: місіс Еспіноза. Джуліана витріщилася на дисплей, і її серце за-калатало.

— О, ні...

Вона не могла дозволити, щоб дзвінок місіс Еспінози перейшов на голосову пошту, тож натиснула кнопку на кермі.

— Алло? — промовила вона, намагаючись приховати страх у своєму голосі.

— Місіс Госс? — спитав голос місіс Еспінози.

Хоча місіс Еспіноза була з Гондурасу, а Джуліана — з Ріо-де-Жанейро, і вони не говорили однією мовою, Джуліані завжди здавалося, що місіс Еспіноза — її єдина надійна союзниця у світі дитячих істерик, бойкотів і нескінченного прання. Втім, у цьому хиткому світі союзники рідко бувають постійними, і Джуліана завжди відчувала загрозу підступної зради, що чигає на неї у вигляді ранкового телефонного дзвінка цієї жінки.

Мабуть, місіс Еспіноза захворіла й не зможе сьогодні вийти на роботу. Або вона виграла в лотерею, або її чоловік отримав спадок абощо. Це могло бути що завгодно.

— Я їду на братовій машині, — повідомила місіс Еспіноза Джуліану. — Моя автівка зламалася. Мені треба попередити когось у дитсадку?

Джуліана ледь не заридала від полегшення.

¹ Target — американська мережа гіпермаркетів.

— Ні, все гаразд, — відповіла вона. — То ви зможете забрати сьогодні близнят після занять?

— О, так, як завжди, — запевнила її місіс Еспіноза.

— Дякую, дякую вам, — захлинаючись словами, пробелькотіла Джуліана. Вона не сказала цього вголос, але якби місіс Еспіноза попросила мільйон доларів, то Джуліана знайшла би спосіб дістати гроші. Дрібні купюри, не мічені банкноти. Жодних копів.

Жінки завершили розмову. У Джуліани був список покупок, і вона знала, що впорається з цим швидко.

— Достатньо часу, щоб підготуватися до ланчу з Гантером, — сказала вона собі.

І її серце знову закалатало.

Розділ 3

Вінстед лежав на своєму собачому ліжку — зручній, м'якій лежанці, доволі великій для його здоровезного, довгоногого тіла. Він так часто лежав на ній, що її запах відчувався так само сильно, як і його власний.

Пес чув, як мешканці будинку повільно роз'їжджалися у своїх справах. Спершу чоловік, Гантер, метушливо вирушив у одиночний рейс. Потім був гамір, суміш людських голосів і звуків, коли мати, Джуліана, загнала до гаража свою зграю. Тоді Вінстед почув якийсь механічний шум, і настала тиша.

Татко напівлежав у своєму кріслі, майже впустивши книжку з рук. Його рот був привідкритий, а груди тихенько підіймалися і опускалися. Оскільки вночі Татко не завжди висипався, вдень його часто змагала дрімота, і тоді з-поміж його зубів виривався рівномірний свист.

Вінстед відчував біль у суглобах і знав, що його людина страждає на такий самий біль — це було очевидно з мимовільних стогонів і охання, які видавав Татко, насилу вилізаючи з ліжка.

Вінстед хвилювався за Татка. Були часи, коли хазяїн виводив Вінстед на прогулянки кварталом і активно грався з ним на підлозі.

Та потім щось сталося з Матусею, яка почала багато спати і про яку піклувалися люди, від яких сильно пахло якоюсь хімією. Вінстед не бачив її, коли це сталося, але, почувши різкий крик Татка, заходився несамовито дряпати двері кімнати, де перебувала Матуся. Нарешті двері відчинилися і з них вийшов Татко. Він упав разом із Вінстедом на підлогу й зарився мокрим обличчям у собаче хутро. До спальні безшумно прослизнули якісь люди, що тихенько перешіптувалися між собою, і пізніше викотили з кімнати високе ліжко з Матусиним запахом.

Це був день, який Вінстед ніколи не забуде, день, який він ніколи не зрозуміє.

Невдовзі після цього Татко з Вінстедом переїхали сюди, до будинку, де жили двійко маленьких хлопчиків, які часто верещали, приязна дівчинка, яка іноді його гладила, і двоє дорослих, що, здавалося, були надто зайнятими, щоб узагалі його помічати.

Вінстед із Татком прожили в новому, голоснішому будинку дві довгих зими, і наближалася ще одна. Пес не розумів, чому вони не повертаються додому, але Татко був для нього всім, і, поки Вінстед перебував поруч, він був щасливий, хоч і знав, що Татко таким не був. Байдуже, як сильно Вінстед любив свою людину, — зробити Татка щасливим могла лише Матуся. Часто, поринаючи в сон, Вінстед уявляв, що Матуся вдома, чекає на їхнє повернення.

Вінстед глибоко вдихнув, утягуючи запах Татка. Він був знайомий, сильний і кислий. Коли вони жили в іншому місці з Матусею, Вінстед зазвичай виявляв м'який аромат її засобів для ванної на Татковій шкірі. Втім, тепер Татко дедалі менше часу проводив у ванній, намокаючи, а потім висушуючись. Він дедалі менше взагалі чимось займався. Татко став майже таким нерухомим, якою під кінець була Матуся.

Роздуми Вінстеда швидко привели його до відчуття стурбованості про господаря. Не зважаючи на протест із боку колінних суглобів, він підвівся з лежанки, зі стогоном потягнувся, підійшов до Татка й поклав голову йому на коліна.

Після довгої внутрішньої боротьби Татко нарешті розплющив очі. Спершу він дещо розгублено роззирнувся кімнатою, а тоді зупинив погляд на своєму собачі. Вінстед злегка вильнув хвостом.

— Що таке, друже? — спитав Татко. — Тобі потрібно вийти?

Вінстед знав, що означало «вийти».

Тепер пес уже нічого не міг зробити: колесо подій було запуснено. Татко важко підвівся на ноги, наче під вагою тяжезних ковдр, і, насилу знайшовши рівновагу, пошаркав коридором. Вінстед пішов слідом. Татко рушив до розсувних дверей, що виходили на задній двір, і, трохи крекчучи, відчинив одну половинку. Всередину залетіло холодне повітря, і в ніс Вінстеду вдарили свіжі запахи.

— Гаразд, — наказав Татко, — біжи.

Вінстед неохоче вийшов надвір. Земля була задерніла й укрита мертвою травою. Дереву скинули, а люди з гуркітливими апаратами змели геть величезну кількість листя, тож запах сухого листу тепер був не такий різкий, як раніше. Вінстед підбіг до куща й підняв ногу, озираючись назад

до скляних дверей. Досі це спрацьовувало: швидкий підйом ноги, потім Татко відчиняв двері — і Вінстед міг бігти назад.

Та не сьогодні. Татко пильно дивився на задню огорожу, наче там були білки, але їх там не було — це Вінстед пере-вірив найпершим. А потім Татко розвернувся і зник у глибині будинку.

Вінстед усівся на землю. Йому подобалося бути тут, на задньому дворі, але значно більше йому подобалося, коли з ним виходив Татко.

Татко так і не вийшов.

* * *

Ось і все, — драматично промовив до себе Гантер.

Чи вразить його костюм місіс О'Браян? Схоже, Джуліана думала, що так, але Гантер сумнівався. Йому було важко збагнути нову шефіню. Досі він бачив її тільки під час розширеної наради з іншими працівниками. Те, що жінка весь свій час відвела на обговорення темпів продажів і розробку нових продуктів, розповіло Гантерові все, що йому треба було знати про її пріоритети. У нього в розробці був багатомільйонний проєкт реконструкції цілого офісу — проєкт, який планувався понад рік, і вона жодного разу не поцікавилася, як справи.

І зараз у них буде особиста, задалегідь запланована, персональна зустріч.

Сьогодні стільки всього може статися. Можливо, хоча шанси були невеликі, місіс О'Браян запропонує Гантеру підвищення, заради якого він так важко працював. Можливо, їй не треба чекати до завершення реконструкції; її може переконати абсолютна бездоганність плану, який він надіслав шефіні в електронному вигляді. Гантер усе продумав і виділив пріоритети й дати різними кольорами. Він знав,

що люди вважали його легковажним («замріяним», як на-полягала Джуліана), але це стосувалося лише його особистого життя. У професійній сфері — управлінні тим, що чотириста працівників, імовірно, вважали *даністю* офісної будівлі (освітлення, матеріали, ліфти, адміністрація), — усе планувалося, документувалося і контролювалося. Наслідками нещодавнього набору нових працівників стали постійні переїзди, переоблаштування і шттовханина, і, коли зрештою стало зрозуміло, що далі так тривати не може, пропозицію Гантера з переобладнання офісу кращими, просторішими робочими місцями затвердили, бо вона була блискуча. Його план переїзду (назва трохи неточна, бо вони лишалися у тій же будівлі) доводив, що він *заслужує* на це підвищення. Як компанія зможе розробляти, впроваджувати й підтримувати своє програмне забезпечення для бізнесу без нього?

Впевненість у собі злетіла вгору, але різко здулася, наче пробита шина, коли Гантер подумав про другий варіант. На карту було поставлено багато, тож ця зустріч могла пройти й інакше, зокрема й у вигляді обвинувачень. Навіть якби все йшло гладко — а таке взагалі буває? — він усе одно може виявитися цапом-відбувайлом у проекті, який, варто це визнати, трохи перевищив бюджет. Гаразд, значно перевищив.

Та це сталося не з вини Гантера. Його попередній шеф, містер Парк, вимагав купу вигадливого декору та інсталяцій, які аж ніяк не додавали ефективності чи користі для роботи, натомість створювали вигляд, що містер Парк був великим цабе, який керує успішною компанією. Але тепер це не мало значення. Старий керівник пішов, новою шефінею стала місіс О'Браян, а Гантер був чоловіком, який опинився між новим і старим керівниками з набором рішень, уже запущених у роботу. Реконструкція перетнула точку неповернення, і цей потяг або помчить на всіх парах, або розіб'ється вщент.

Він трохи постояв біля кабінету місіс О'Браян. У свій перший робочий день вона оголосила, що, на відміну від свого попередника, дотримується політики «відчинених дверей».

Відтоді, як помітив Гантер, її двері завжди були зачинені. Чоловік постукав і, почувши запрошення, увійшов.

Гантер не раз подумки прокручував цю мить. Він мав зайти впевнено, безстрашно, але з повагою до її посади в компанії. Він планував привітатися радісним: «Доброго ранку, місіс О'Браян».

Та натомість промовив:

— Ви хотіли мене бачити?

Ганьба.

— Прошу, заходьте й зачиніть двері, — незворушно відповіла місіс О'Браян.

Гантер оцінювально роззирнувся кабінетом. Як у майже кожному кабінеті керівництва на цьому поверсі, за столом місіс О'Браян стояла велика шафа з полицями, які жінка прикрасила фотографіями свого сина. Гантер простежив хронологію світлин від першої до останньої, з якої усміхався юнак, що мав вигляд ровесника його дочки.

Місіс О'Браян променисто всміхнулася.

— Я мало знаю про вас, Гантере. Я була така заклопотана спробами розібратися з роботою наших відділів маркетингу та розробки, що просто не мала часу, — тут вона спохмурніла. — Програмісти не виконують поставлені завдання, — змахнула рукою. — Про це ми поговоримо за хвилину. Тим часом чому б вам не розповісти мені про себе?

До цього Гантер був готовий.

— Що ж, я живу в Траверс-Сіті вже десять років. Був помічником керівника адміністративно-господарського відділу в медичному центрі Мансон. Потім працював директором

виробництва в комп'ютерній стартап-компанії, що зазнала краху. Сюди я прийшов трохи більш як три роки тому й відтоді забезпечую функціонування будівлі.

Місіс О'Браян кивнула.

— І?

Гантер теж кивнув, ніби зрозумів її запитання.

— І, — повторив він, — у нас почалася велика реконструкція...

Місіс О'Браян похитала головою.

— Я маю на увазі, а як щодо вас? Я знаю, що ви одружений. У вас є діти?

Запитання були теплими й особистими — чи принаймні мали бути такими, — але погляд його шефіні ніяк це не підтверджував. Її темні очі виблискували, холодно оцінюючи Гантера у його вражаючому костюмі.

Гантер відкашлявся.

— О, так. Моя дружина працювала юристом у невеличкій місцевій фірмі. Потім у нас з'явилася Елла — Елоїз. Вона нездужала, бо народилася передчасно, і це було для нас справжнє випробування. Тому моя дружина залишилася вдома, щоби бути з нашою дочкою.

— Зрозуміло, — кивнула місіс О'Браян, заохочуючи його продовжувати.

— Ми одразу захотіли народити ще одну дитину, але ж знаєте, як буває. І треба ж, уже минуло три роки, відколи народилися близнята. Юен і Гаррет.

— Близнята, — зауважила місіс О'Браян. — Мабуть, це нелегко. У мене лише син, Шон, який відтепер житиме зі мною. Поки що він залишився у своїй старій школі, щоб закінчити футбольний сезон, і приїде сюди на День поляки. Йому чотирнадцять — як виявилось, він задорослий для восьмого класу, хоча, коли ми жили в Канаді, це не

Літературно-художнє видання

КЕМЕРОН Брюс
Ідеальне Різаво для собаки
Роман

Головний редактор *С. І. Мозгова*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *О. М. Манойлова*
Художній редактор *А. О. Попова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *О. Є. Шишацький*

Підписано до друку 01.10.2021. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Alliance». Ум. друк. арк. 13,44.
Наклад 2000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано згідно з наданим оригінал-макетом
у друкарні «Фактор-Друк»
61030, Україна, м. Харків, вул. Саратовська, 51,
тел.: +38 (057) 717 53 55





- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
 - на сайті Клубу: **bookclub.ua**
 - у мережі фірмових магазинів див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом
- Надсилається безоплатний каталог**

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

Кемерон Б.

К35 Ідеальне Різдво для собаки : роман / Брюс Кемерон ; пер. з англ. Ю. Підгорної. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2021. — 256 с.

ISBN 978-617-12-9150-8

ISBN 978-1-250-16358-5 (англ.)

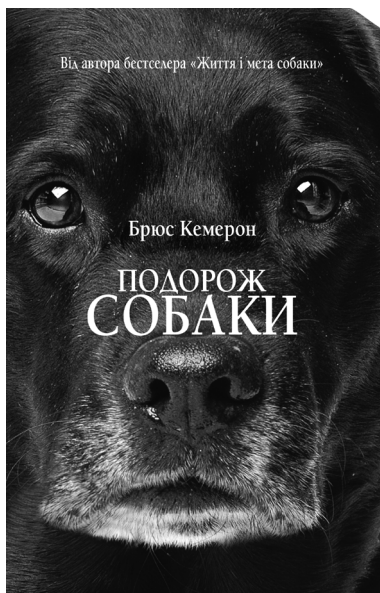
Навряд чи проблеми, що навалилися на родину Госсів, є унікальними. Найстарший член сім'ї, дідуся Сандер — у депресії, бо не може змиритися зі смертю дружини. Мати сімейства Джуліана важко переживає «декретну ізоляцію», сумує за своєю адвокатською кар'єрою і мріє про повернення на роботу. Тільки це не так просто — на ній будинок, троє дітей і весь родинний побут. Її чоловік Гантер постійно пропадає в офісі, сподіваючись на підвищення. Донька Елла переживає підліткову кризу, а близнюки Гаррет і Юен доводять усіх своїми дитячими витівками. Добробут Госсів тріщить по швах... І коли одного дня Елла приходить додому з маленьким цуценям на руках, постає питання: чим чотирилапа несподіванка стане для кожного з них? Ще однією проблемою чи маленьким кудлатим дивом, що об'єднає родину? На Різдво може статися що завгодно...

УДК 821.111(73)

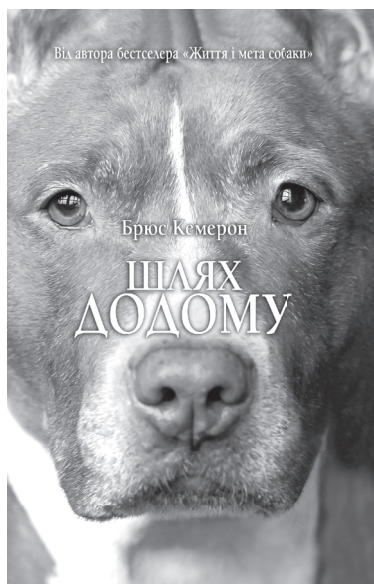


Це не одна з тих зворушливих історій, де собака помирає в кінці. Це історія про пса, який живе вічно, народжуючись знову і знову, пам'ятаючи свої попередні життя, щоб зрозуміти, у чому його призначення. Одна душа в кількох собачих інкарнаціях намагатиметься зрозуміти сенс дружби і самопожертви, причину людської жорстокості і ціну відданої любові людини й тварини, яка не закінчується зі смертю. Змінюючи забарвлення шерсті та імена, пес шукатиме того, хто колись став його хлопчиком.

Дружко — звичайний пес із надзвичайно великим і добрим серцем. Своє життя він присвятив господареві Ітану, ставши для нього найвідданішим другом, якого не знайти серед людей. А тепер, коли господаря не стало, пес готовий вірно служити милій Клеріті, онуці Ітана. Але мати дівчинки розлучає друзів... І в найскладніший період життя Клеріті залишається самотньою. Та немає таких перешкод, які б не змогла подолати справжня дружба й собача вірність!



Кажуть, усі собаки потрапляють до раю. Особливо такі, як Бейлі. Він прожив чимало життів і нарешті може спочити. Та Ітан, перший господар Бейлі, знову відправляє його на землю. Врятувати ще одну родину. Виконати свою останню обіцянку людям. Тут без жертв не обійтися: Бейлі має забути свої попередні життя та втратити спогади про Ітана. Віддати найдорожче заради щастя чужої родини. Однак собака любов здатна творити великі дива. І Бейлі готовий до своєї останньої подорожі.



Лукас знайшов цуценя — покруча пітбультер'ера — у підвалі покинутого будинку. Але в Денвері заборонені пітбулі, і на малу Беллу оголошують полювання. Лукас тимчасово відає її до родини в іншому місті. Розлука з господарем стає для Белли страшним ударом. І вона наважується на відчайдушний крок — втечу. Її шлях виявиться довгим і небезпечним, вона зустрічатиме добрих і поганих людей, знаходячи дорогу лише за покликом серця. Однак заради своєї людини можна подолати все.